

171

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 lipca 1968 r.

w sprawie określenia przypadków, w których rencistom zaliczonym do III grupy inwalidów przysługują górnicze renty inwalidzkie w wysokości przewidzianej dla II grupy inwalidów, oraz w sprawie górniczej inwalidzkiej renty wyrównawczej.

Na podstawie art. 15 ust. 4 i art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19) oraz art. 62 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rencistom zaliczonym do III grupy inwalidów, uprawnionym do górniczych rent inwalidzkich, którzy nie mogą uzyskać pracy odpowiedniej do ich stanu zdrowia i kwalifikacji, przysługuje prawo do górniczej renty inwalidzkiej w wysokości przewidzianej dla II grupy inwalidów, jeżeli rencista:

- 1) ukończył 45 lat oraz
- 2) nie posiada poza rentą dochodów z innych źródeł powodujących zawieszenie prawa do renty w całości lub w części.

2. Za rencistę nie mogącego uzyskać pracy odpowiedniej do stanu zdrowia i kwalifikacji (ust. 1) uważa się rencistę, który nie może być skierowany przez zakład pracy oraz właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium powiatowej rady narodowej do pracy, odpowiadającej wskazaniom dotyczącym zatrudnienia, ustalonym dla niego w orzeczeniu komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, a którą może on wykonywać przy wykorzystaniu kwalifikacji ogólnych oraz przygotowania zawodowego.

3. Za rencistę nie mogącego uzyskać pracy odpowiedniej do stanu zdrowia i kwalifikacji uważa się również rencistę, który ukończył 50 lat i ma co najmniej 25 lat pracy górniczej, pracy równorzędnej z pracą górniczą i okresów zaliczalnych do pracy górniczej, jeżeli nie został on zatrudniony przez zakład pracy, w którym był zatrudniony przed uzyskaniem prawa do górniczej renty inwalidzkiej.

§ 2. 1. Poza przypadkami określonymi w § 1 renciście zaliczonemu do III grupy inwalidów przysługuje górnicza renta inwalidzka w wysokości przewidzianej dla II grupy inwalidów również w przypadku, gdy rencista nie może podjąć pracy z powodu przebywania w ośrodkach (oddziałach) rehabilitacji zakładów opieki zdrowotnej zamkniętej w celu usprawnienia leczniczego lub w zakładach rehabilitacji zawodowej w celu usprawnienia zawodowego.

2. W okresie przebywania w ośrodkach i zakładach w celach wymienionych w ust. 1 górnicza renta inwalidzka w wysokości przewidzianej dla II grupy inwalidów przysługuje bez względu na wiek rencisty, jednak przez okres nie dłuższy niż 4 lata, pod warunkiem nieposiadania przez rencistę poza rentą dochodów z innych źródeł, powodujących zawieszenie prawa do renty w całości lub w części.

§ 3. 1. Ustalenie prawa do górniczej renty inwalidzkiej w wysokości i na warunkach określonych w § 1 lub 2 następuje po przedłożeniu organowi rentowemu zaświadczenia wydanego przez:

- 1) właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium powiatowej rady narodowej, stwierdzającego niemożność skierowania rencisty do pracy odpowiedniej do jego stanu zdrowia i kwalifikacji w zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed uzyskaniem prawa do górniczej renty inwalidzkiej, lub w innym zakładzie pracy — w przypadkach określonych w § 1 ust. 1 i 2,

2) zakład pracy, stwierdzającego fakt niezatrudnienia rencisty — w przypadkach określonych w § 1 ust. 3,

3) ośrodek lub zakład rehabilitacyjny, stwierdzającego fakt przebywania w tym zakładzie (ośrodku) — w przypadkach określonych w § 2.

2. W stosunku do rencistów, którzy nie ukończyli 55 lat, zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, zachowują ważność przez okres 6 miesięcy od daty ich wydania. W razie upływu terminu ważności zaświadczenia i nieprzedłożenia przez rencistę nowego zaświadczenia, organ rentowy zmienia wymiar górniczej renty inwalidzkiej od najbliższego terminu płatności renty, przypadającego po upływie terminu ważności zaświadczenia.

3. Prawo do górniczej renty inwalidzkiej, o której mowa w ust. 1, powstaje od dnia pobytu rencisty w ośrodku lub zakładzie określonych w § 2 ust. 1, a w razie niemożności uzyskania przez rencistę odpowiedniej pracy, prawo to powstaje od daty wystawienia zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lub 2.

4. Wypłata renty następuje od dnia powstania prawa do renty, jednak za okres nie dłuższy niż 3 miesiące wstecz od przedłożenia organowi odpowiedniego zaświadczenia (ust. 1).

§ 4. 1. Zakład pracy, zatrudniający pracownika przed uzyskaniem prawa do górniczej renty inwalidzkiej, obowiązany jest na wniosek rencisty w ciągu 7 dni przydzielić mu pracę odpowiednią do stanu zdrowia i kwalifikacji (§ 1 ust. 2), a w razie braku możliwości przydzielenia takiej pracy — wydać zaświadczenie stwierdzające ten fakt.

2. Jeżeli rencista nie wyrazi zgody na podjęcie oferowanej mu pracy, zakład pracy — na żądanie rencisty — obowiązany jest wydać mu zaświadczenie stwierdzające rodzaj i warunki pracy, która była mu oferowana.

3. Właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ prezydium powiatowej rady narodowej, na wniosek rencisty lub z urzędu, bada w razie wątpliwości zasadność nieprzydzielenia renciście pracy przez zakład pracy, w którym rencista był zatrudniony przed uzyskaniem prawa do górniczej renty inwalidzkiej, lub zasadność odmowy przyjęcia przez rencistę pracy oferowanej mu przez ten zakład.

§ 5. 1. W razie stwierdzenia, że zakład pracy, o którym mowa w § 4, nie ma możliwości przydzielenia renciście pracy, lub w razie uznania, że oferowana renciście praca nie jest odpowiednia do jego stanu zdrowia i kwalifikacji (§ 1 ust. 2), organ określony w § 4 ust. 3 obowiązany jest skierować w miarę możliwości rencistę do pracy w innym zakładzie pracy.

2. Jeżeli organ określony w § 4 ust. 3 nie może zapewnić renciście pracy odpowiedniej do jego stanu zdrowia i kwalifikacji (§ 1 ust. 2) w innym zakładzie pracy, obowiązany jest najpóźniej w ciągu 30 dni od zgłoszenia się rencisty wydać mu zaświadczenie stwierdzające niemożność skierowania go do pracy (§ 3 ust. 1 pkt 1).

§ 6. 1. Wysokość górniczej inwalidzkiej renty wyrównawczej nie może przekroczyć 75% przysługującej renciście górniczej renty inwalidzkiej łącznie z kwotami wzrostu i dodatkami, z wyjątkiem dodatków rodzinnych.

2. W zakresie szczegółowych zasad obliczania i wypłacania górniczej inwalidzkiej renty wyrównawczej mają za-

stosowanie przepisy dotyczące inwalidzkich rent wyrównawczych, wydane na podstawie art. 28 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6).

§ 7. Przepisy niniejszego rozporządzenia, w których jest mowa o powiatowych radach narodowych, stosuje się również do rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz

do dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz Ministrowi Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

172

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 lipca 1968 r.

w sprawie funduszu zakładowego w latach 1968—1970 w niektórych przedsiębiorstwach handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego.

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zasady tworzenia funduszu zakładowego w latach 1968—1970 w podległych i nadzorowanych przez Ministra Handlu Wewnętrznego państwowych przedsiębiorstwach handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego oraz w zakładach tych przedsiębiorstw działających według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego, zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

§ 2. 1. Fundusz zakładowy przedsiębiorstwa tworzy się z części zysku osiągniętego przez przedsiębiorstwo w danym roku.

2. Przez zysk osiągnięty przez przedsiębiorstwo rozumie się zysk bilansowy skorygowany zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), zwanej dalej „ustawą”.

§ 3. 1. Wysokość funduszu zakładowego w przedsiębiorstwie ustala się na podstawie wskaźnika procentowego udziału tego funduszu w osiągniętym przez przedsiębiorstwo zysku.

2. Wskaźnikiem udziału funduszu zakładowego w osiągniętym przez przedsiębiorstwo zysku jest stosunek procentowy sumy stanowiącej 4% planowanego na rok 1968 osobowego funduszu płac do sumy osiągniętego średniego rocznego zysku bilansowego w latach 1965—1967, obliczonego bez korekt przewidzianych w art. 6 ustawy.

3. W razie wprowadzenia w latach 1968 i 1969 zmian powodujących, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy, korektę zysku bilansowego — wskaźnik udziału funduszu zakładowego w zysku przedsiębiorstwa koryguje się (zmniejsza lub zwiększa) na okres następnych lat o taki procent, jaki wynika ze stosunku procentowego sumy korekty w roku wprowadzenia zmiany ustalonej zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy w skali całego roku do sumy skorygowanego zysku bilansowego w skali rocznej.

4. Dla przedsiębiorstw nowo powstałych oraz powstałych w wyniku reorganizacji przedsiębiorstw dotychczasowych ustala się wskaźnik udziału funduszu zakładowego w zysku przedsiębiorstwa dla każdego roku oddzielnie jako stosunek procentowy sumy stanowiącej 4% planowanego osobowego funduszu płac do planowanego na dany rok zysku bilansowego, z tym że w razie osiągnięcia zysku powyżej

110% zysku planowanego do ustalenia wysokości odpisu na fundusz zakładowy przyjmuje się za podstawę obliczenia zysk bilansowy w wysokości 110% zysku planowanego na dany rok.

§ 4. Wskaźnik udziału funduszu zakładowego w zysku przedsiębiorstwa ustala przedsiębiorstwo, a zatwierdza jednostka nadrzędna nad przedsiębiorstwem.

§ 5. W przedsiębiorstwie, które osiągnęło w danym roku zysk większy od kwoty odpowiadającej 3% osobowego funduszu płac wykonanego w tym okresie, odpis na fundusz zakładowy obliczony według wskaźnika określonego w § 3 nie może przekroczyć 90% zysku bilansowego.

§ 6. Przedsiębiorstwo traci prawo do odpisu na fundusz zakładowy, jeżeli zysk osiągnięty przez nie w danym roku (§ 2 ust. 2) będzie o ponad 20% niższy od zysku roku poprzedniego.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwa deficytowe oraz przedsiębiorstwa, które w latach 1965—1967 osiągnęły średni zysk niższy od kwoty stanowiącej 3% średniego wykonanego osobowego funduszu płac na te lata, dokonują odpisu na fundusz zakładowy na dany rok w wysokości 40% kwoty, o którą poprawiono zysk w porównaniu do zysku osiągniętego w roku poprzednim, nie mniej jednak niż w wysokości kwoty stanowiącej 2% wykonanego w danym roku osobowego funduszu płac.

2. Jeżeli kwota, o którą poprawiono zysk, będzie niższa od kwoty stanowiącej 2% wykonanego w roku bieżącym osobowego funduszu płac, odpis na fundusz zakładowy nie może być wyższy od sumy, o którą poprawiono zysk.

3. W celu doprowadzenia dwóch okresów do warunków porównywalnych, przedsiębiorstwa wymienione w ust. 1 stosują korekty określone w art. 6 ustawy.

§ 8. Minister Handlu Wewnętrznego ustali zasady korygowania odpisu na fundusz zakładowy w razie stwierdzenia obniżenia przez przedsiębiorstwo poziomu obsługi konsumenta.

§ 9. 1. Przedsiębiorstwu, które wykaże się szczególnieymi osiągnięciami w zakresie zwiększenia obrotów, wzbogacenia asortymentów towarów i wyrobów, poprawy obsługi konsumentów, przestrzegania norm zużycia surowców i materiałów, zmniejszenia mank i ubytków, oraz przedsiębiorstwu, w którym zajdzie konieczność zneutralizowania skutków obniżenia zysków wywołanych przyczynami niezależnymi od przedsiębiorstwa — może być zwiększony odpis na fundusz zakładowy lub przyznany fundusz zakładowy z przewidzianej na ten cel rezerwy funduszu zakładowego.